

Chương 11

Quân Tử cô tuy có độc, nhưng lại có thể khiến nội lực tăng lên gấp bội trong khoảng thời gian rất ngắn.

Vì vậy mà người không có võ công bị trúng Quân Tử cô, độc tính phát tác dẫn đến hôn mê bất tỉnh vĩnh viễn, chẳng khác gì người hoạt tử. Nhưng đối với người có võ công, khi cảm thấy khác thường mà vận nội công ép chất độc ra ngoài sẽ lập tức nội lực bội chướng, không thể khống chế, cuối cùng kinh mạch trên cơ thể không chịu đựng được nguồn nội lực ấy, nổ tung muôn mảnh, chết không toàn thây.

Bởi vậy, Mi Lâm quả là một kỳ tích. Lang trung chốc đầu nói vậy. Nhưng khi ông biết trước đó Mi Lâm bị phế toàn bộ võ công thì lại thấy rằng đây âu cũng là trong họa có may.

Khi nàng còn ở Âm Xưởng phải chịu rất nhiều loại độc, thân thể vốn đã có khả năng đề kháng độc khá cao, đến loại kịch độc cũng đề kháng được một hai phần, trong thời gian đó nàng lại thường xuyên ăn các loại thảo dược giải độc nên Quân Tử cô không hại chết nàng, độc tính cũng không uy hiếp quá nhiều đến tính mạng. Hơn nữa, lúc đó nội lực Mi Lâm đã bị phế, Quân Tử cô không có chôn dụng võ đàn miến cưỡng an phận thủ thường trong thể nội của nàng.

Thế nhưng Quân Tử cô vốn có tác dụng khai thông mạch khí, thêm vào nàng cũng đã từng có võ công, mạch khí thông suốt, vì vậy trong thể nội nhanh chóng xuất hiện một nguồn nội lực tương khác với nguồn nội lực ban đầu của nàng.

Nguồn nội lực này nếu không được khống chế ổn định, vẫn có thể lấy đi tính mạng. Lang trung chốc đầu phân tích những đặc tính của Quân Tử cô cho Mi Lâm, sau đó tổng kết. Nhưng lại nói, việc khống chế nguồn nội lực đó ông cũng không thể giúp được gì, vì vậy nàng phải tự mình tìm hiểu, có lẽ trong quá trình dưỡng ngọc sẽ giúp ích cho nàng trong việc tìm ra cách khống chế.

Khát vọng được sống của Mi Lâm vốn mãnh liệt hơn người thường, nghe nói vậy đương nhiên nhớ kỹ từng câu từng chữ.

Chính ngọc, bắt đầu dưỡng ngọc.

Chiếc ghế được đệm một miếng nệm dày, một chiếc gối tay lồi lõm, một chiếc đĩa trúc tím dùng để đựng ngọc, còn có một chậu gỗ. Mi Lâm nằm trên ghế, đắp lên mình một tấm chăn ấm, tay trái đặt lên chiếc gối tay, lòng bàn tay đặt vào giữa chiếc đĩa trúc đựng ngọc. Phía dưới đĩa trúc có vài lỗ hồng, dưới cùng là chậu gỗ.

Lang trung chốc đầu cửa một đường trong lòng bàn tay nàng, cũng không biết xoa lên loại thuốc gì mà máu không đông lại, cứ chảy không ngừng, dần dần thấm đều vào chỗ ngọc bên dưới. Đồng thời, Mi Lâm nghe lời vận nội lực, truyền không ngừng vào trong chỗ mạch ngọc đó.

Sau một canh giờ, miếng ngọc biến thành màu hồng đậm óng ánh, lang trung chốc đầu lấy ra rồi đặt vào hộp trúc tím, cầm máu cho Mi Lâm, lại cho nàng uống một chén thuốc có mùi vị kì quặc, nàng liền hôn mê ngủ thiếp đi. Đến giờ tý lại lặp lại.

Mỗi ngày hai giờ tý, Ngọ, hai lần dưỡng ngọc, cũng chỉ những lúc đó Mi Lâm mới tỉnh táo. Ngoài ra, nàng luôn nằm trong ghế, hôn mê bất tỉnh, một ngày ba bữa đều phải uống loại thuốc kỳ lạ đó, không một hạt cơm vào bụng liên tiếp bảy ngày.

Trong bảy ngày này, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng đến thăm, nhưng đều bị lang trung chốc đầu chặn ngoài cửa không cho vào. Thế nhưng Thanh Yên đến một mình thì ông lại cho qua. Vì sao lại như vậy, lang trung chốc đầu cũng không giải thích khiến Mộ Dung Cảnh Hòa cảm thấy rất khó chịu, tỏ vẻ không hài lòng với Thanh Yên, cũng vì chuyện này mà nổi nóng mấy lần. Thanh Yên bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không đi hỏi thăm, đề phòng có gì bất trắc. Bị từ chối mấy lần, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không còn đến nữa. Khi Thanh Yên bẩm báo lại sự việc bên đó hẳn luôn làm ra vẻ không muốn nghe, nhưng tai lại vẫn giồng lên.

Đúng vào lúc này thám tử hồi báo, chiến sự Tây Nam cấp bách, Mục Dã Lạc Mai vấp phải dị thuật của Nam Việt, thua ba trận liên tiếp, rút quân thủ Thanh Thành. Quân thần trong triều ai cũng lo sợ, thậm chí còn có người dâng sớ nghị hòa dời đô. Viêm đế cuối cùng nghe theo lời khuyên của quần thần, lại lần nữa hạ chỉ triệu Mộ Dung Cảnh Hòa lên kinh thương nghị đối sách chống giặc.

Mộ Dung Cảnh Hòa một mặt hồi thư nói bệnh của mình đang lúc quyết định, không thể lên kinh, ám thị có thể thay thế Mục Dã Lạc Mai bởi Lão Tướng quân Tạng Đạo Dương Tắc Hưng, một mặt lại phái người ra sức thám thính quân tình Tây Nam, ra lệnh trong thời gian ngắn phải thăm dò được tính cách của các tướng lĩnh quân địch, chiến thuật thường dùng, sức ảnh hưởng đến quân tình, và cả tình hình cụ thể ba trận bại chiến của Mục Dã Lạc Mai.

Từ khi Tàng Trung Vương vô duyên vô cớ mất tích, đạo quân dưới trướng tách ra thành từng nhóm xếp vào cánh quân của các Tướng quân khác. Chỉ còn một nhóm quân được thống lĩnh bởi hậu thế của ông ẩn dật trong dân gian, sau được chiêu mộ, đổi tên thành Tạng Đạo. Quân Tạng Đạo thiện chiến anh dũng, từng lập không ít chiến tích cho Viêm đế, cũng là cánh quân hậu thuẫn đắc lực của Đại Viêm. Tuy nhiên tự lập thành một đạo quân, việc này nằm ngoài tầm

kiểm soát, triều đình từng muốn an bài tướng lĩnh khác vào quản lý nhưng đều xảy ra bất đồng, không chỉ huy được binh lính, cuối cùng đành bỏ mặc. Từ khi triều đại bắt đầu cũng vì ít có chiến tranh, sau đó lại xuất hiện những anh hùng niên thiếu như Mộ Dung Cảnh Hòa nên cũng chưa từng dùng đến quân Tạng Đạo, thậm chí bắt đầu lơ là lương thực bổng lộc, khiến Tạng Đạo dần dần sa sút. Song, trong lòng các võ tướng Đại Viêm, Tạng Đạo trước sau vẫn đại diện cho lực lượng quân sự hùng hậu, đó là vị thế mà các đạo quân khác không thể vượt qua nổi.

Chỉ là, Dương Tác Hưng dù sao cũng đã cao tuổi. Hơn nữa, đã hơn chục năm không ra sa trận, liệu Tạng Đạo có còn tinh nhuệ như trước nữa không?

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn ra đóa mai hồng ngoài cửa sổ, tay run run cầm một quân cờ màu trắng, không thèm nhìn đã đặt xuống giữa một rừng cờ đen, phát ra âm thanh vừa vũng vàng vừa kiên định. Quân cờ đặt xuống, thế cờ đen ban này vốn hùng bá lập tức đã bị phá tan tành, thế cờ trắng vừa còn như bị nuốt trôi thì lúc này đã chiếm được ba phần giang sơn.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhíu mày, bực mình hủy đi ván cờ, dựa vào cạnh cửa sổ. Hắn thấy đánh cờ chẳng có gì thú vị, không hiểu sao cô gái đó lại ngồi đánh cả ngày được. Đợi hắn khỏi hẳn, có lẽ sẽ đưa nàng đi Nam Việt du sơn ngoạn thủy, hoặc Tây Yên cũng được.

Đúng lúc hắn đang nghĩ về chuyện đó thì Thanh Yên tay bung một hộp trúc tím màu đá đen đi vào, đằng sau là vị lang trung chốc đầu kia.

Đến gần mới nhìn thấy rõ chiếc hộp đó không phải màu đen mà là màu đỏ thẫm, bên trong lại sáng long lanh, có thể nhìn thấy những đường gân đậm màu ản ản hiện hiện trong đó, như có gì đang lưu động phía bên trong.

Mộ Dung Cảnh Hòa không cần nghĩ cũng biết trong đó là mạch ngọc, hắn vẫn dựa vào cạnh cửa sổ nhìn về phía hai người, không cử động gì thêm. Đại khái là đã biết trước kết quả, trong lòng không hề có chút dao động.

“Ta bây giờ có thể gặp nàng ấy rồi chứ?” Hắn lạnh lùng nói. Nếu không vì vẫn phải nhờ vả lang trung chốc đầu chữa bệnh ình, e rằng sớm đã đuổi ra khỏi phủ rồi. Lang trung chốc đầu nhìn hắn, cầm tẩu thuốc chỉ vào mạch ngọc trong tay Thanh Yên, bĩu môi: “Người làm đại quan đúng là không thành thực như mấy kẻ quê mùa lão đây, Vương gia rõ ràng.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong sắc mặt hơi biến.

Thanh Yên thấy có gì không được ổn, vội vàng nói: “Bẩm Vương gia, Mi Lâm cô nương vừa uống xong thuốc đã ngủ rồi. Vương gia sao không để Thân Y trị bệnh cho người trước, nô tài sẽ cử người đi đón cô nương ấy qua đây ngay.” Vừa nói vừa đứng nghiêng chặn giữa hai người.

“Các ngài muốn lấy mạng cô nương ngọc ấy thì cứ đi đón đi.” Lang trung chốc đầu bị ngắt lời cũng không thấy bực mình, nhưng nghe xong lời của Thanh Yên bỗng phát cáu.

“Thần Y...” Thanh Yên quay lại nhìn ông, nghi hoặc như muốn hỏi vì sao lại không được đi đón nàng.

Lang trung chốc đầu hươ tay, bực tức nói: “Đón thì đón đi, muốn đón thì đón đi vậy... Dù sao lão đây thấy các người cũng không coi mạng sống người khác ra gì.”

Thanh Yên lúng túng ngỡ ngàng giây lát, nghe thấy tiếng Mộ Dung Cảnh Hòa nói: “Thôi vậy.” Ngừng một lát, ngữ khí không tỏ vẻ bất mãn nữa, nhẹ nhàng nói: “Đợi đến khi bản vương có thể đi, tự ta tìm nàng ấy là được.”

Thanh Yên thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ mình cuối cùng cũng thoát khỏi thế khó xử giữa hai người.

Hai ngày sau.

Sau mấy hôm liên tiếp, cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi. Tia nắng mặt trời xuyên qua những tầng mây dày, chiếu xuống lớp tuyết trắng trên đỉnh nhà và những bức tường, khiến cho đóa mai hồng trong vườn càng trở nên rực rỡ.

Tấm rèm trước cửa được vén lên gọn gàng, Mộ Dung Cảnh Hòa từ bên trong vội vàng bước ra ngoài, Thanh Yên nhanh chóng chạy theo khoác thêm chiếc áo choàng cho hẵn.

Mộ Dung Cảnh Hòa sốt ruột muốn cời, Thanh Yên đã vội khuyên: “Đang mùa tuyết rơi mà có nắng rất lạnh, sức khỏe vừa mới bình phục, Vương gia vẫn nên chú ý. Hơn nữa, Mi Lâm cô nương.

“Biết rồi, biết rồi.” Mộ Dung Cảnh Hòa ngắt lời, vừa đi vừa tự thắt dây đai trên áo, lúc này Thanh Yên mới yên tâm. Vương phủ không lớn, hai người sải bước lại nhanh, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Lang trung chốc đầu đang ngâm tẩu thuốc, ngồi nường giò nhị lang, một ả hát ngồi cạnh chậu than sưởi, đánh đàn, hát tiêu điệu của vùng đất Kinh Bắc.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn cảnh này, sắc mặt bỗng thay đổi, lạnh lùng nhìn ả hát đó nhưng lại không nói gì.

“Ái dà, nhìn tinh thần là thế, Vương gia hoàn toàn bình phục rồi nhỉ, đáng mừng đáng mừng.” Lang trung chốc đầu thấy hai người cũng không có động tĩnh gì, chỉ chấp tay lại chúc mừng, vẫn cầm tẩu thuốc cười híp mắt.

Ả hát đó nghe thấy là Vương gia, vội vàng ngừng đàn hát, quỳ vội xuống dưới.

“Nhờ phúc của Thần Y.” Mộ Dung Cảnh Hòa đáp lời, cũng không thêm đề tâm đến người phụ nữ kia, đi thẳng vào phòng trong, vẫn là Thanh Yên ở lại đỡ lời với lang trung chốc đầu, cảm ơn Thần Y mấy tiếng rồi lại cho phép người phụ nữ kia tiếp tục, sau đó mới đi vào bên trong.

Lát sau, Mộ Dung Cảnh Hòa bước ra, trong lòng ôm chặt Mi Lâm.

“Ta đưa Mi Lâm đi. Thần Y cứ yên tâm ở lại đây, cần gì nói với hạ nhân một tiếng là được.” Hiền nhiên không muốn làm cô gái thức giấc, hấn nói nhẹ nhàng, ngữ khí cũng dịu dàng rất nhiều.

Lang trung chốc đầu cũng không có ý ngăn cản, hươ hươ tay: “Biết rồi, đón đi cũng tốt, lão đây cũng bận hưởng thụ nghe hát, chẳng rảnh quan tâm.”

Mộ Dung Cảnh Hòa liếc mắt nhìn người phụ nữ kia, cảm thấy những lời của lang trung chốc đầu có ý khác, nhưng cũng không đề bụng, gật đầu, sau đó bế Mi Lâm đi ra ngoài.

Ôm Mi Lâm về đến trung viện của mình, sắp xếp nàng ở chính phòng, nhìn khuôn mặt trắng bệch đang say ngủ, lòng hấn cuối cũng nhẹ nhàng hơn.

Mi Lâm mất máu quá nhiều, cho nên rất ít khi tỉnh táo, phần lớn thời gian đều hôn mê. Hiện tại ngoài áp dụng các phương pháp giúp nàng bổ máu ra thì cũng chỉ còn biết chờ đợi.

Chính ngộ, có lẽ là do thói quen, Mi Lâm cuối cùng cũng tỉnh dậy. Nhìn thấy khung cảnh xung quanh khác lạ, lại ngửi thấy mùi của Mộ Dung Cảnh Hòa, nàng ngỡ ngàng giây lát mới phản ứng lại.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh Hòa đang đứng cạnh bàn xem người khác vẽ lại bản đồ Nam Việt, nghe tiếng động, quay lại thấy Mi Lâm đang nhìn mình, không kìm chế được sự vui mừng. Rảo bước nhanh đến cạnh giường, hấn cúi thấp xuống bế nàng lên, lại sờ tay nàng thấy ấm ấm mới thực sự yên tâm, cười nói: “Nàng ngủ lâu thật, nếu còn không tỉnh thì không kịp ăn cơm trưa mất.” Vừa nói vừa cho người hầu chuẩn bị đồ ăn.

Mi Lâm cảm thấy mình như đang nằm mơ, Mộ Dung Cảnh Hòa phần chân thế này trước giờ chưa từng thấy, thật khiến người khác phải nín thở. Một hồi sau, mãi đến khi hấn nhẹ vuốt cằm nàng, nàng mới định thần lại, muốn nói cần

tắm giặt một lát, đột nhiên nhớ ra mình đã không còn nói được, sắc mặt vì vậy có chút không vui, nhưng những ưu tư đó rất nhanh bị nàng gạt bỏ, chỉ ra hiệu cho hắn biết mình muốn đi tắm.

Mộ Dung Cảnh Hòa sắc mặt khẽ biến nhưng sau đó lại cười, nói: “Ta giúp nàng.”

Nói là làm, hắn đặt nàng xuống thùng nước ấm, vắt khăn lau mặt và tay cho nàng, rồi lại giúp nàng lấy muối xanh đánh răng, súc miệng. Xong xuôi đâu đó, hắn bế nàng đặt lên ghế, chuyển đến tắm gương cao bằng thân người giúp nàng chải đầu.

“Chỗ ta không có bàn trang điểm của nữ nhân, đành như thế này vậy.” Hắn giải thích. Đùng thấy bình thường hắn nóng nảy, lỗ mãng, khi chải đầu lại rất nhẹ, không hề làm đau nàng.

Mi Lâm nhìn hai người trong gương, sau đó nhìn khuôn mặt đang tươi cười của hắn, cũng dần dần cười nhẹ. Nếu có thể nói chuyện, nàng nhất định nói rằng bàn trang điểm này tốt hơn những loại bàn thường kia gấp bội.

Chiếc gương nhỏ trên bàn trang điểm bình thường chỉ có thể soi được mỗi khuôn mặt, đâu có soi được cả hai người như thế này. Cuối cùng nàng cũng biết, thì ra bên nhau là như thế. Chỉ là, nàng bây giờ vừa gầy vừa nhợt nhạt, trông rất xấu, mà hắn lại dường như quá tuấn tú.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng hơi trùng xuống, quay đầu lại áp vào lòng hắn. Không nhìn thấy thì cũng thôi, nhìn thấy đối phương mà phát hiện ra khoảng cách giữa hai người thật xa vời, trong lòng cũng bội phần đau đớn.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngỡ ngàng giây lát, bàn tay chải tóc hơi dừng, sau đó ôm nàng vào lòng. Tuy Mi Lâm không thể nói chuyện, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra vẻ buồn bã trong đôi mắt của nàng.

Hồi sau, Mi Lâm bỗng cười mỉm, sau đó ngồi thẳng lên, ra hiệu cho hắn tiếp tục.

Người đàn ông này... thì ra nếu hắn muốn, thì cũng có thể dịu dàng như thế.

Từ sau khi Mi Lâm chuyển đến ở trung viện, Mộ Dung Cảnh Hòa cả ngày chỉ ở trong phòng, liên tiếp mười mấy ngày không ra khỏi cửa nửa bước, cũng

không tiếp bất kỳ ai, thậm chí đến ngày ba bữa cơm cũng đều đích thân Thanh Yên mang vào.

Ngày hôm ấy, tuyết rơi trắng trời, cửa phòng đều đóng chặt. Vì trong phòng có đốt Địa Long nên nhiệt độ ấm như đầu hạ. Mi Lâm tựa lưng bên giường, nắn nốt từng mũi kim đường chỉ thêu túi hương. Đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến những âm thanh náo nhiệt khiến nàng hiếu kỳ dừng lại nghe ngóng.

Một hồi sau, Thanh Yên vội vã gõ cửa bước vào, nói: “Mục Dã Tướng quân đến, ta ở ngoài chống chế, có phát sinh chuyện gì cô nương cũng đừng ra đây.” Nói xong, không đợi nàng trả lời, hấn quay lưng bước ra, đồng thời đóng chặt cửa lại.

“Vương gia đang nghỉ trưa, nô tài không dám đánh thức, Mục Dã Tướng quân đường xa đến, chắc cũng đã mệt, hay là ngồi xuống uống bát canh nóng, nghỉ ngơi đôi chút. Đợi Vương gia tỉnh dậy, nô tài lập tức bẩm báo lại.”

Ngoài cửa nghe thấy tiếng Thanh Yên giải trình.

Mi Lâm bò lên giường, đưa mắt qua khe cửa sổ nhìn ra, ẩn hiện thấy một hình bóng có phần duyên dáng. Lại cố gắng nhìn thêm, nhưng cũng không nhìn được rõ khuôn mặt, nên đành thôi, nàng ngồi trở lại bắt đầu thêu tiếp. Đôi tai vẫn giông lên nghe thấy tiếng Mục Dã Lạc Mai quở trách:

“Bây giờ là mấy giờ rồi mà hấn ta vẫn nghỉ trưa. Lui ra, đồ nô tài vô dụng. Bản Tướng quân đích thân đi đánh thức, để xem hấn ta dám làm gì.”

Mi Lâm mỉm cười, cảm thấy chuyện hay rồi đây. Nghĩ xong cũng thử vận chân khí trong người xem thế nào, thấy quả thật thông suốt hơn rất nhiều, vậy thì yên tâm rồi. ít ra nếu có không may chạm mặt thì cũng có thể tự bảo vệ chính mình.

“Sức khỏe Vương gia vừa mới bình phục, vẫn còn rất yếu, nghỉ trưa là do Thần Y đặc biệt dặn dò. Vì vậy nô tài mới không dám y theo Tướng quân.” Giọng nói của Thanh Yên mang chút gì đó tức giận. Hấn ta tuy tự xưng nô tài, nhưng thực tế chỉ có Mộ Dung Cảnh Hòa mới có thể gọi như vậy, Mục Dã Lạc Mai dù sao cũng chưa đủ tư cách.

Mục Dã Lạc Mai lạnh mặt, đến Mộ Dung Cảnh Hòa cũng phải nhường nàng ba phần, hôm nay lại bị một tên nô tài gây khó dễ, thử hỏi làm sao nuốt được cơn giận này. Lập tức, nàng ta vung tay tuốt gươm ra khỏi vỏ, đưa lên chỉ thẳng vào Thanh Yên.

Tuy rằng nàng đứng dưới bậc thềm, Thanh Yên đứng bên trên, nhưng khi rút kiếm ra, khí phách không những không yếu đuối mà còn rất mạnh mẽ.

“Nếu không tránh ra, bản tướng sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.” Nàng lạnh lùng nói, đồng thời lớn tiếng vọng vào bên trong: “Mộ Dung Cảnh Hòa, chàng mà không ra đừng trách bản tướng giết chết thân tín của chàng.”

Mặc dù Thanh Yên vốn rất bình tĩnh, nhưng lúc này cũng không kìm chế được mà sắc mặt hơi biến, cánh tay vốn buông lơ lửng bên sườn liền đưa lên ra thế hình đầu xà.

Đúng lúc này, trong phòng vọng ra tiếng ngái ngủ của Mộ Dung Cảnh Hòa: “Thanh Yên, còn không mau mời Mục Dã Tướng quân vào.” Vừa nói vừa ngáp một cái rõ dài. “Nếu Mục Dã Tướng quân đã không muốn nghỉ ngơi thì người đâu cần làm khó dễ như vậy, thật là thất lễ.”

Sắc mặt căng thẳng của Thanh Yên trở lại bình thường, vẫn cung kính đứng một bên, nhẹ nhàng hạ thấp lưng: “Tướng quân, xin mời vào!” Hắc lạnh lùng nói, cũng không xin lỗi vì những cử chỉ vô lễ vừa rồi.

Mục Dã Lạc Mai lạnh nhạt hứ một tiếng, quay ra yêu cầu hai tùy nữ mặc quân phục màu đỏ đứng đợi bên ngoài, sau đó đem theo một tùy nữ khác áo trắng theo vào. Cô gái đó mặt mũi thanh thoát, khoác trên mình chiếc áo lông hổ trắng, ôm một con thú màu đỏ lửa, chính là A Đại. Thanh Yên an bài hai thị nữ đến giúp họ cầm áo choàng, phủi lớp tuyết trên đầu rồi đi chuẩn bị canh nóng.

Mộ Dung Cảnh Hòa hiển nhiên vừa mới tỉnh dậy, mặc đồ trong màu trắng đứng bên cạnh giường ngáp ngáp dài, Mi Lâm đang giúp hắn mặc thêm áo. Đợi bên ngoài chuẩn bị đâu vào đó, hắn mới xỏ giày bước ra.

Hắn tuy vẫn ngáp ngủ, nhưng tinh thần tốt hơn trước rất nhiều, khiến hai cô gái kia không khỏi bất ngờ. Mi Lâm không ra ngoài, lại ngồi xuống tiếp tục công việc dang dở của mình. Nàng không muốn đối diện với Mục Dã Lạc Mai, chẳng cần phải đoán, thiết thời vẫn chính là mình mà thôi.

“Ngồi đi!” Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ vào ghế nệm trong phòng, cười nói, bản thân cũng ngồi vào chủ vị. Nhìn hai cô gái vẫn đứng ở đó, cũng không tỏ ý gì, chỉ nói: “Chẳng phải tình hình chiến sự đang căng thẳng sao, Mục Dã Tướng quân lại có thời giờ đến vùng Kinh Bắc băng tuyết xa xôi này?”

“Người còn dám nói vậy, nếu không phải vì người, bản tướng đâu bị triệu về kinh. Người chẳng lẽ không hiểu trận tiền đối tướng là đại kỵ của nhà binh sao?” Mục Dã Lạc Mai tức giận nói, hiển nhiên rất bất mãn vì chuyện này. Nói xong, thấy vẻ mặt hắn vẫn hờ hững an nhàn, hỏa khí trong người càng trời dậy, đây A Đại đang đứng bên cạnh về phía hắn: “Thánh thượng phái bản tướng hộ tống nữ nhân mà người sủng ái nhất đến.”

A Đại không kịp phản ứng, ngã nhào về phía Mộ Dung Cảnh Hòa, bỗng chốc mặt đỏ ngượng chín, nhỏ nhẹ gọi một câu Vương gia, sau đó muốn đứng

dậy nhưng vì trên tay vẫn đang ôm con thú cưng, vật lộn một hồi cũng không tự đứng dậy được. Mộ Dung Cảnh Hòa cười nhẹ, tiện tay đỡ nàng ta đứng dậy, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Mục Dã Lạc Mai:

“Chuyện nhỏ nhặt thế này sao lại phải nhờ đến Mục Dã đại Tướng quân vất vả, Cảnh Hòa tự biết phải người đi đón.”

Mục Dã Lạc Mai lườm hắc, sau đó lại nhìn về phía phòng Mi Lâm đang ở, cười nhạt: “Người tự phải người đi đón? Ta thấy người hiện tại đang vui quên trời đất, e rằng sớm đã quên tất cả những người khác lên chín tầng mây rồi.” ngược nhìn theo ánh mắt nàng ta, phát hiện Mi Lâm đang cúi đầu chuyên tâm với chiếc khung thêu, không hề để tâm đến những chuyện xảy ra bên ngoài, trong lòng đột nhiên cảm thấy không được thoải mái. Đỡ A Đại đứng dậy xong, hắc quay sang phân phó Thanh Yên đang đứng bên ngoài: “Đưa A Đại cô nương ra hậu viện nghỉ ngơi.”

Sắc mặt A Đại không tránh khỏi lạc lõng nhưng không dám nói gì, chỉ đành hành lễ cáo từ rồi đi theo Thanh Yên về hậu viện.

Thấy trong phòng chỉ còn ba người, Mục Dã Lạc Mai quay mình đóng cửa, lúc này mới chỉ vào Mi Lâm đang ở trong phòng trầm giọng hỏi Mộ Dung Cảnh Hòa: “Nàng ta sao vẫn còn sống?” Triều đình trên dưới ai cũng biết Mi Lâm là gian tế do Mộ Dung Huyền Liệt phái đến, thậm chí còn khiến Kinh Bắc Vương trọng thương, vì vậy đương kim Hoàng thượng mới ra lệnh truy nã.

Mộ Dung Cảnh Hòa cười, lạnh nhạt nói: “Nàng ấy sao không thể còn sống vậy?”

Mục Dã Lạc Mai nhíu mày, “Cảnh Hòa, chàng làm càn gì vậy, có biết rằng nếu để Thánh thượng hay tin nàng ta đang ở Kinh Bắc Vương phủ thì sẽ phiền phức thế nào không?” Ngữ khí tuy rằng nghiêm túc nhưng lại đầy ý quan tâm, Mộ Dung Cảnh Hòa thần sắc cũng vì thế mà trở nên ôn hòa hơn.

“Mi Lâm, quay về phòng nàng đi.” Hắc nói với cô gái trong phòng, những chuyện sau này là bí mật nên đương nhiên không muốn nàng nghe thấy.

Mi Lâm nắm chặt chiếc túi thơm, kim vô ý đâm phải đầu ngón tay, đau đến mức phát run. Trong lòng nghĩ ở đây đã lâu ngày, chỉ sợ căn phòng trước kia lâu không có người ở sẽ rất lạnh lẽo, hay là đi đến chỗ lão lang trung. Nghĩ vậy, người đã đi ra bên ngoài, nhẹ nhàng hành lễ cáo lui, sau đó quay lưng bước ra .

“Đợi một lát.” Mục Dã Lạc Mai đột nhiên nói, tiến lại gần, giật lấy chiếc túi thơm hương hoa hồng sắp thêu xong trong tay Mi Lâm, trên đó có thêu một chữ “Cảnh”. Nàng ta bất giác cười nhạt một tiếng, quăng về phía Mộ Dung Cảnh Hòa, “Đây là thêu cho chàng đó, đúng là khéo léo mà.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nhặt túi thơm lên nhìn, cười nói: “Không đẹp!” Nói đoạn, tiện tay vứt vào chậu than bên cạnh, chiếc túi trong giây lát bén cháy biến thành một khóm lửa nhỏ, sau đó quay về phía Mi Lâm đang ngơ ngác nhìn chậu than, lạnh nhạt nói: “Những thứ xấu thế này ta không bao giờ mang bên mình, sau này không cần làm nữa.”

Trong phòng vì đốt Địa Long, vốn không cần chậu than sưởi ấm, vì Mi Lâm những lúc rảnh rỗi muốn nướng đồ ăn nên mới đặc biệt nhờ Thanh Yến sắp xếp.

Giây phút khi chiếc túi thơm bị ném vào đồng lửa Mi Lâm nghĩ rằng mình đúng là lảm chuyện, sao lại muốn đặt một chậu than sưởi trong phòng làm gì? Sau đó mới quay sang người giặt túi thơm của mình. Nàng nghĩ, nếu cô gái trước mặt này không giặt đi thì cho dù hấn không thích cũng không đến nỗi phải đốt, nàng vẫn có thể giữ lại tự mình dùng.

Có lẽ từ khi cô gái này xuất hiện, lòng nàng cũng bắt đầu thấy ám ức, bây giờ nỗi ám ức đó ngày càng mãnh liệt, giày vò khiến lòng nàng đau như cắt, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ muốn lập tức phát tiết ra ngoài.

Bồng nghe thấy bộp bộp hai tiếng bên tai, sự đau đớn trên mặt khiến nàng hoàn hồn, lúc này mới phát hiện thì ra mình đã bị đánh ngã xuống đất, trên mặt dường như có vết nước đọng lại lạnh buốt.

Mộ Dung Cảnh Hòa không biết từ lúc nào đã đứng dậy, đang đứng trước mặt Mục Dã Lạc Mai, sắc mặt tức giận nhìn nàng, ánh mắt lạnh như băng. Mà nhìn qua sau vai hấn, có thể thấy trên mặt Mục Dã Lạc Mai còn hằn vết tím đỏ, ánh mắt đầy sự ngạc nhiên.

Có lẽ nàng tức quá không kìm chế được đã ra tay đánh Mục Dã Lạc Mai, sau đó hấn đánh lại nàng. Đại khái chắc là như vậy... chắc chỉ là như vậy.

“Cút! Đừng để bản vương nhìn thấy ngươi!” Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ ra phía cửa quát lớn, nói xong quay đi không thèm nhìn nàng, ân cần săn sóc Mục Dã Lạc Mai.

Mi Lâm không cho rằng trong tình cảnh như vậy mình còn có thể cười được, nhưng nàng quả thật lại cười, thậm chí cười đến mức khóe miệng cũng thấy đau. Khi đứng dậy, trước mặt bồng tối sầm, nàng đưa tay ra vịn vào thứ bên cạnh, cố gắng chịu đựng, sau đó đợi tinh táo lại mới từ từ đi ra ngoài cửa, trong tai còn nghe thấy tiếng hấn dịu dàng an ủi người phụ nữ kia. Điều kỳ lạ là, nàng không hề cảm thấy buồn rầu, chỉ thấy toàn thân như bị hút kiệt sức lực, yếu ớt, mềm oặt, mỗi bước đi cứ nhẹ tênh như bước trên vải bông vậy.

“Thanh Yến, còn không mau đi đến nhờ Thần Y cấp thuốc!” Mộ Dung Cảnh Hòa lớn tiếng ra lệnh, lời nói chứa đầy sự đau lòng, truyền đến tai Mi Lâm khiến nàng giật mình, không chú ý bước hụt chân, ngã xuống.

Hoa tuyết phấp phới bay trong gió lạnh, khiến cho trời đất trở nên mơ hồ, vạn vật nhìn không rõ. Mi Lâm phản xạ theo bản năng đưa tay quờ vào không trung, mãi đến khi đôi mắt nàng gắng hết sức mở ra cũng chỉ nhìn thấy bốn bề tuyết trắng, mới biết sự vật lộn của mình cũng chỉ là vô ích, liền nhắm lại, mặc cho trước mắt là một trời hắc ám.

Cơn đau đầu dai dẳng từng hồi khiến cho người ta khó thể yên giấc. Có ánh sáng chiếu lên mí mắt, thì ra là ánh nắng của buổi hoàng hôn, khi thì sáng rõ khi thì mờ ảo. Rõ ràng có tiếng người nói chuyện bên cạnh, nhưng lại không nghe ra câu nào. Mãi đến khi giọt nước lạnh buốt rơi xuống da mặt, lăn qua trán dẫn đến cảm giác đau đớn tột độ khiến toàn thân run lên lẩy bẩy, Mi Lâm mới mở mắt.

Bất ngờ là, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy sau khi tỉnh lại là vẻ mặt không chút biểu cảm của Thanh Yên. Nhìn thấy nàng tỉnh, hấn hơi ngỡ ngàng, sau đó có chút lúng túng liếc qua chiếc bình nhỏ trên tay. Vừa nãy vì lỡ tay mà đánh rơi vài giọt thuốc lên mặt nàng, loại thuốc này có hiệu ứng thế nào với da trầy xước hấn cũng biết rất rõ.

Thế nhưng lúng túng cũng chẳng bao lâu, hấn rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh, trầm giọng nói: “Nàng tạm ở lại chỗ này cùng Thần Y vậy, bình phục rồi cũng đừng có đi.” Đứng ra, hấn dặn dò xong thường sẽ rời đi, lần này lại ngừng một hồi rồi nói tiếp: “Chúng ta đều là nô tài, chung quy lại cũng là một chữ ‘Nhẫn’ mà thôi, hôm nay nàng quả thật quá nông nổi. Nếu như Vương gia...” Nói đến đây, hấn bỗng dừng lại, rồi lại vẻ mặt không chút biểu tình quay lưng đi ra ngoài cửa.

Mi Lâm dõi theo bóng dáng hơi gầy kia, mãi đến khi hấn đi khuất khỏi cửa mới quay người nhìn lên lớp sơn cũ đã bạc màu trong phòng. Lang trung chốc đầu có lẽ vẫn bộ dạng quen thuộc, trầm ngâm ngồi bên ngoài ngâm tẩu thuốc.

Hồi tưởng lại những lời Thanh Yên vừa nói, nàng bất giác tự cắn môi mình. Nàng biết là hấn đang nhắc nhở nàng, hấn và nàng đều giống nhau cũng chỉ là nô tài, cho dù Mộ Dung Cảnh Hòa có coi trọng hai người đến đâu, thì vẫn là nô tài mà thôi. Cho nên, yêu thì có thể nhưng cầu thì không.

Nàng cũng biết, hôm nay nếu như không nhờ cái tát của Mộ Dung Cảnh Hòa, thì đâm vào nàng lúc đó đã là thanh kiếm của Mục Dã Lạc Mai rồi, thậm chí là sự trừng phạt nào đó nặng nề hơn.

Chỉ có điều, sự lạnh nhạt trong ánh mắt hắn còn sắc bén hơn lưỡi kiếm kia, khiến nàng đông cứng. Rốt cuộc vẫn là oán nàng tổn thương đến người hắn quan tâm nhất. Chẳng lẽ nàng còn phải cảm ơn vì hắn đã nương tình với mình?

Đưa tay lên che mắt, nàng hít sâu một hơi, sau đó bỗng ngồi bật dậy. Có lẽ lúc đó ngồi dậy qua gấp gáp, khí huyết trong thể nội chưa kịp phục hồi, khiến nàng tối tăm mặt mày, suýt chút nữa lại ngã xuống.

Nắm chặt tấm chăn đắp trên mình, nàng vận khí cho thể nội dần phục hồi, sau đó vén chăn xuống giường.

Chúng ta rời khỏi đây thôi. Nàng lấy ngón tay thon nhỏ của mình nhúng vào chén nước ấm trên bàn, viết.

Lang trung chốc đầu đang trầm ngâm ngâm tẩu thuốc thấy vậy bỗng ngẩn ra, đưa mắt thăm dò ngoài cửa một lượt, sau đó mới nói: “Người bị đánh đến ngốc rồi sao?” Tự dưng đúng lúc thời tiết giá rét như này lại muốn rời khỏi Vương phủ?

Mi Lâm lắc đầu, ánh mắt kiên định. Nếu không rời khỏi, Mục Dã Lạc Mai nhất định sẽ không tha cho nàng. Còn hắn, khi kinh mạch bị đứt đoạn, nàng từng có ý nghĩ sẽ bên cạnh hắn suốt đời suốt kiếp, nhưng bây giờ thì không. Khi nhìn hắn đứng đờn ném chiếc túi thơm mà nàng toàn tâm toàn ý thêu vào chậu than nàng đã hiểu. Thật ra nàng vốn không thạo việc nữ công gia chánh, thêu túi thơm cũng là lần đầu, chỉ vì rảnh rỗi không biết làm gì, cũng hiểu sẽ không được đẹp mắt, kỳ thực không dám có ý định tặng hắn, chỉ định giữ lại ỉn dưng mà thôi. Giờ thì hay rồi, hết rồi, mất rồi.

Thứ xấu thế này ta không bao giờ mang bên mình...

Nàng chỉ là một tử sĩ của Âm Xưởng mà thôi, một thị thiếp không danh phận trong vương phủ của hắn, một gian tế bị truy nã toàn thiên hạ. Nàng như vậy thì vĩnh viễn không thể quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh hắn được. Trước đây nàng cũng hiểu được ít nhiều, chỉ là phải lòng rồi thì cũng chẳng biết làm thế nào khác, nghe những lời hắn nói nàng vạn phần xót xa, đồng thời cũng nhận ra nơi sâu thẳm con tim mình vẫn vẳng vát đâu đó những ước mơ xa vời ấy.

Nếu như đến giây phút này rồi, mà nàng vẫn ngây ngô ở lại đây mặc hắn lợi dụng, chứng kiến hắn và người con gái khác ân ân ái ái thì nàng đúng là một thánh nhân không hơn không kém.

Lang trung chốc đầu thấy nàng như vậy, đành lột chiếc mũ da xuống, đưa tay lên gỡ gỡ đầu, không biết làm thế nào: “Muốn đi cũng được, nhưng đợi sáng mai hãy đi. Lão đây không chịu được cái lạnh đêm giá rét này đâu.”

Mi Lâm thấy cũng có lý, ngoài trời tuyết vẫn rơi, nửa đêm canh ba đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm. Mục Dĩ Lạc Mai ở đây, thời gian này Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không để ý đến mình được, lại nhớ lại hẳn nói lúc đó, rằng không bao giờ muốn nhìn thấy nàng, có lẽ nên cẩn thận chút vẫn hơn, dù sao rời khỏi Kinh Bắc cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Nghĩ vậy, tuy còn đôi chút lạc lõng nhưng cũng thấy khoan thai hơn rất nhiều. Nàng gật đầu đồng ý với lang trung chốc đầu, đang định quay về nghỉ ngơi, thì bị ông giữ lấy.

“Cháo vẫn nóng, ăn chút rồi hãy đi nghỉ.” Ông dùng đầu ngón tay chỉ vào hộp thức ăn bên cạnh chậu than sưởi, nói: “Người còn yếu như vậy liệu có chịu đựng được tuyết hàn đông lạnh ngoài kia không?”

Hộp thức ăn đó được làm bằng gốm sứ, có hai tầng, tầng dưới đặt một viên than còn rực hồng, tầng trên có hai ngăn, một ngăn đựng rau, một ngăn đựng cháo, mở nắp ra vẫn còn nghi ngút khói nồng.

Mi Lâm cũng không hề kiêu kì gì, sau khi hỏi qua lang trung có ăn nữa không, ông nói không ăn, nàng cũng ngồi xuống cầm đũa. Tâm trạng có không tốt đến mấy nàng cũng có thể ăn được, điều này là thói quen được tạo thành từ môi trường sống của nàng trước đây. Với những người như nàng mà nói, cho dù một chiếc màn thầu thôi cũng đủ để quyết định khả năng giữ được mạng sống hay không.

“Aiz, Lão vốn muốn ở lại đây an dưỡng tuổi già cơ. Vương phủ mà, là nơi mà những hạng què mùa như lão có nghĩ cũng chẳng dám nghĩ đến, bây giờ mới ở lại được một thời gian.” Lang trung chốc đầu ngả lưng ra phía sau, ánh mắt chăm chú nhìn những viên than hồng rực, ung dung đưa chiếc ghế ngả, lẩm bẩm mấy tiếng vẻ lưu luyến tiếc nuối, nghe cũng thấy buồn phiền.

Mi Lâm đưa mắt sang nhìn ông, nuốt nốt miếng thức ăn trong miệng, dùng đũa nhúng nước rồi viết lên bàn: Ở đây không sưởi nắng được.

Lang trung chốc đầu không nói thêm lời nào nữa, trong mắt tràn đầy ánh hào quang. Nói gì thì nói, nhà mình vẫn là tốt nhất.